

Sygn. akt IV CSK 577/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa D.G.
przeciwko "S..." Spółce Jawnej w K.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt IV Ca [...] /13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie skarżąca „S...” Spółka jawna powołała się na istnienie zagadnienia prawnego związanego z możliwością dopuszczenia w drugiej instancji na wniosek strony lub z urzędu dowodu z opinii biegłego. Zwróciła także uwagę, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z urzędu budzi znaczne rozbieżności w orzecznictwie, a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia – a nie jedynie stwierdzenia – że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Złożony w skardze wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania nie czynił zadość tym wymaganiom. Przywołane przez skarżącą „zagadnienie” nie zostało w istocie w ogóle zredagowane, a uwagi dotyczące dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z urzędu odrywały się od okoliczności sprawy. Akcentowana przez skarżącą kwestia dopuszczalności przeprowadzenia w postępowaniu apelacyjnym dowodu z opinii biegłego, na wniosek strony lub bez tego wniosku, jest *in abstracto* oczywista w kontekście charakteru postępowania apelacyjnego jako kontynuacji postępowania pierwszoinstancyjnego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55) i brzmienia art. 232 zdanie drugie oraz art. 278 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

We wniosku nie wykazano również istnienia rzeczywistych rozbieżności w orzecznictwie, zważywszy, że za takie nie można poczytać powołania kilkudziesięciu orzeczeń, w tym pochodzących sprzed przywrócenia w polskim systemie prawnym apelacji, bez wyjaśnienia chociażby przybliżonego kontekstu, w jakim rozstrzygnięcia te zostały wydane. Jak trafnie zwrócono uwagę w judykaturze, rozbieżności w orzecznictwie uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie można utożsamiać z wielokierunkowością stosowania prawa, uzasadnioną bogactwem różnorodnych stanów faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29). O rzeczywistych rozbieżnościach w judykaturze można zatem mówić tylko wówczas, gdy brak zgodności rozstrzygnięć dotyczy takich samych lub bardzo zbliżonych stanów faktycznych, co skarżący powinien wykazać powołując przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zważywszy, że skarżąca wskazała również na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), dostrzec należało ponadto tkwiącą w skardze sprzeczność argumentacyjną. Występowanie przesłanki w postaci oczywistej zasadności skargi jest bowiem zasadniczo wyłączone, gdy skarżący powołuje się jednocześnie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w judykaturze. Oczywista zasadność skargi zachodzi wtedy, gdy w konkretnej sprawie doszło do ewidentnego i rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, o takim zaś stopniu wadliwości orzeczenia nie można mówić, gdy zastosowane w sprawie przepisy

prawa wywołują rzeczywiste, wymagające wykładni ze strony Sądu Najwyższego, wątpliwości interpretacyjne lub rozbieżności w orzecznictwie. Na marginesie jedynie należało zauważyć, że przepis art. 381 k.p.c., a także inne przepisy regulujące koncentrację materiału procesowego, przyznają sądowi drugiej instancji istotny zakres swobody co do tego, czy uwzględnić wniosek dowodowy, nawet wówczas, gdy powinien on zostać złożony wcześniej, co również podlega dyskrejonalnej ocenie sądu *meriti*.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, a co do kosztów art. 98 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj

a.ł.